

Sygn. akt V ACa 647/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Teresa Karczyńska - Szumilas
Sędziowie:	SA Roman Kowalkowski SA Anna Strugała (spr.)
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Halina Szulc

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2017 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko (...) w T.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt I C 1256/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2.(drugim) w ten sposób, że punkt ten uchyla;

I. oddala apelację w pozostałym zakresie;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 284,17 zł (dwieście osiemdziesiąt cztery złote siedemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt V ACa 647/16

UZASADNIENIE

Powód T. M. w pozwie z dnia 30.06.2014r., który sprecyzował pismem z dnia 29.08.2014r. złożonym przeciwko pozwanej (...) w T., domagał się odszkodowania w kwocie 240.000,00 zł na podstawie art. 44 § 1 ustawy z dnia 17.05.1989r. o izbach lekarskich.

W uzasadnieniu wskazał, iż Sąd Najwyższy w dniu 09.09.2013r. uznał za skuteczną kasację powoda od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 14.05.2012r.(...) utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego

w G. z dnia 20 marca 2012r. (...) i uchylił zaskarżone orzeczenie oraz sprawę powoda przekazał Naczelnemu Sądowi Lekarskiemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym z powodu rażącej obrazę przepisów prawa materialnego. Dalej powód podniósł, że Naczelny Sąd Lekarski w dniu 31 stycznia 2014r. w sprawie sygn. akt (...) wydał orzeczenie

i umorzył w pkt. 2 postępowanie wobec powoda za czyn popełniony

na szkodę A. C.. Dodał, iż brak wniosku o ściganie był powodem umorzenia wobec powoda w dniu 02.09.2009r. przez Sąd Rejonowy w P. postępowania karnego wobec powoda w zakresie czynu popełnionego na szkodę A. C.. Wskazał, że prawo wykonywania zawodu otrzymał w dniu 19.11.2013r. Jego zdaniem

w okresie od 13.05.2012r. do 19.11.2013 r. został bezzasadnie pozbawiony prawa wykonywania zawodu lekarza i dlatego domaga się odszkodowania za ten okres zgodnie z ustawą z dnia 17.05.1989r.

Na dochodzoną pozew kwotę 240.000,00 zł składają się: odszkodowanie obejmujące utracone wynagrodzenie za 18 miesięcy nadwykonania kary zakazu wykonywania zawodu przyjmując

po 10.000 zł wynagrodzenia za każdy miesiąc, jakie mógłby otrzymywać, koszty wynagrodzenia jednego adwokata w kwocie 20.000 zł

i zadośćuczynienie w kwocie 40.000 zł. Ponadto podał, że przyjął jako podstawę prawną swojego żądania art. 44 pkt. 1 ustawy z dnia 17.05.1989r. o izbach lekarskich, gdyż Sąd Najwyższy na posiedzeniu

w dniu 9.09.2013r. wskazał, że oskarżony T. M. w związku ze zmianą przepisów (w dniu 1.01.2010r. została uchylona ustawa z dnia 17.05.1989r. o izbach lekarskich i od tego dnia obowiązuje ustawa z dnia 2.12.2009r. o izbach lekarskich), ma prawo do ustawy z 1989r.,

tj. z okresu popełnionego czynu (2002r.) lub może skorzystać z ustawy

z 2009r., o ile nowa ustawa jest korzystniejsza dla oskarżonego. Powód wskazał, iż ustawa z dnia 17.05.1989r. jest dla niego korzystniejsza, ponieważ art. 44 pkt. 1 tej ustawy stanowi, że „w razie uniewinnienia lub umorzenia postępowania w drodze rewizji nadzwyczajnej lub w wyniku wznowienia postępowania, lekarzowi przysługuje w stosunku

do okręgowej izby lekarskiej roszczenie o odszkodowanie”. Co do niego zostało umorzone postępowanie w zakresie czynu na szkodę A. C. zarówno w postępowaniu przed Naczelnym Sądem Lekarskim w orzeczeniu z dnia 31.01.2014r., jak i w sądzie powszechnym,

tj. w Sądzie Rejonowym w P. w dniu 2.09.2009r. Dodatkowo Sąd Rejonowy w P. w uzasadnieniu postanowienia wskazał, że Sąd rozpoznający tą sprawę może przyznać zwrot w całości lub w części wynagrodzenia jednego obrońcy, dlatego domaga się on zwrotu kosztów jednego adwokata w kwocie 20.000,00 zł. Fakt umorzenia postępowania miał wpływ na wysokość kary orzeczonej w dniu 31.01.2014r. i w pkt. 3 Naczelny Sąd Lekarski uznał karę za wykonaną w całości z dniem 13.05.2013r. Zdaniem powoda Okręgowy Sąd Lekarski w G. i Naczelny Sąd Lekarski w W. poprzez rażące naruszenie prawa materialnego wydały błędnie wyrok zakazu wykonywania zawodu lekarza medycyny na okres do 4.11.2016r. (zarządzenie (...) Prezesa Okręgowej Rady Lekarskiej w T.). Wymierzona kara spowodowała, że powód bezpowrotnie stracił pracę

i nie ma możliwości zakontraktowania pracy z (...).

W odpowiedzi na pozew (...) w T. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie

od powoda na jej rzecz kosztów procesu według spisu kosztów (jeśli zostanie złożony) lub według norm przepisanych, w tym kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu podała, iż brak jest podstaw prawnych dochodzonego przez powoda roszczenia, albowiem przepis art. 106 ustawy z dnia 2.12.2009r. o izbach lekarskich jednoznacznie wskazuje

na możliwość zasądzania odszkodowania w sytuacji, gdy skazany lekarz zostanie uniewinniony w następstwie wniesionej kasacji lub wznowienia postępowania, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Nadto podniosła brak biernej legitymacji procesowej w sprawie, z uwagi

na fakt, iż nie wydała w stosunku do powoda żadnej władczej decyzji,

a jedynie wykonywała wyroki sądów powszechnych i lekarskich.

W okresie kwestionowanym przez powoda istniał prawomocny zakaz wykonywania przez powoda zawodu lekarza. Na końcu pozwana podniosła, iż zasądzenie na rzecz powoda jakiegokolwiek odszkodowania i zadośćuczynienia byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Powód w piśmie procesowym z dnia 4.03.2016r. rozszerzył powództwo, domagając się zasądzenia od pozwanej łącznej kwoty 607.000,00 zł z należnymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, na którą to kwotę składa się 387.000,00 zł tytułem odszkodowania (bo 18 m-cy x 21.500 zł, tj. miesięczny utracony zarobek = 387.000,00 zł) + koszty adwokata w kwocie 20.000,00 zł + zadośćuczynienie w kwocie 200.000,00 zł.

Pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 17.05.2016r. nadal wnosił o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2016r. Sąd Okręgowy w T.:

1. oddalił powództwo;
2. zasądził od powoda T. M. na rzecz pozwanej (...)w T. kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. orzekł, że koszty sądowe, od których był zwolniony powód ponosi Skarb Państwa.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Orzeczeniem z dnia 20.03.2012r. Okręgowy Sąd Lekarski

w G. po rozpoznaniu sprawy przeciwko powodowi T. M. obwinionemu min. o to, że podczas badania (...) pacjentki A. C. wbrew jej woli doprowadził ją do poddania się czynności seksualnej, czym naruszył godność zawodu lekarza oraz podważył zaufanie do tego zawodu, uznał powoda winnym zarzucanego mu czynu i zgodnie z art. 83 ust 1 pkt. 6 ustawy z dnia 2.12.2009r. o izbach lekarskich, wymierzył mu karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 5 lat. Od powyższego wyroku powód wniósł odwołanie.

Orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2012r.,(...) Naczelny Sąd Lekarski utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego w G. z dnia 20 marca 2012r., (...), którym powoda uznano za winnego popełnienia czynu opisanego we wniosku o ukaranie i wymierzono mu karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 5 lat, jednocześnie zaliczył na poczet w/w kary okres jej częściowego wykonania na skutek prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 maja 2010r.

W związku z powyższym wykonując prawomocne orzeczenie Naczelnego Sądu Lekarskiego, Prezes Okręgowej Rady Lekarskiej

w T. wydał w dniu 13 maja 2013r. zarządzenie o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu lekarza wobec powoda od dnia 14.12.2012r. do dnia 4 listopada 2016r.

Przedmiotowe orzeczenie Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 14.12.2012r. zostało zaskarżone przez powoda kasacją do Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy w dniu 9 września 2013r. w sprawie(...) uchylił orzeczenie Naczelnego Sądu Lekarskiego i sprawę powoda przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Zarządzeniem nr (...) z dnia 18.11.2013r. Prezesa Okręgowej Rady Lekarskiej w T. usunięto z rejestru lekarzy i lekarzy dentyistów wzmiankę o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu lekarza przez T. M. na podstawie orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 14.12.2012r.

Naczelny Sąd Lekarski w dniu 31 stycznia 2014r. w sprawie

(...) wydał orzeczenie, na mocy którego umorzył w pkt. 2 postępowanie wobec powoda o czyn popełniony na szkodę A. C. na podstawie art. 64 pkt. 4 ustawy z dnia

17 maja 1989r. o izbach lekarskich. W pkt. 3 tegoż orzeczenia na poczet kary orzeczonej w pkt. 1, tj. zakazu wykonywania zawodu na okres 3 lat (w związku z czynem popełnionym na szkodę innej pacjentki) zaliczył powodowi okresy zawieszenia prawa wykonywania zawodu wymienione w tym punkcie orzeczenia i uznał karę za wykonaną w całości z dniem 13 maja 2012r.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższy stan faktyczny był bezsporny i został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy. Dowodów tych żadna ze stron nie kwestionowała.

Zeznania powoda Sąd I instancji uwzględnił w takim zakresie, w jakim pozostawały one w zgodzie z dowodami z dokumentów. W pozostałym zakresie zeznania powoda były niewiarygodne, bo pozostawały w sprzeczności ze zgromadzonymi dokumentami.

Odnosząc się do zarzutu braku biernej legitymacji procesowej po stronie pozwanej, Sąd Okręgowy wskazał, że nie był on trafny. Pozwana (...) w T. posiada bierną legitymację procesową w tej sprawie. Stosownie do art 106 ust. 2 ustawy o izbach lekarskich (Dz.U.2015.651 j.t.) roszczenia przysługują w stosunku do okręgowej izby lekarskiej, której obwiniony był członkiem w momencie ukarania. Jak wynika z okoliczności sprawy powód, który zawód wykonywał na terenie W. był członkiem pozwanej Izby Lekarskiej. Zgłoszony zarzut był więc pozbawiony słuszności.

W ocenie Sądu a quo powództwo było bezzasadne.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż powód jako podstawę prawną swojego żądania powołał nieobowiązującą już ustawę o izbach lekarskich z 17.05.1989r. Niniejsza sprawa dotyczy roszczeń cywilnoprawnych i nie ma możliwości dokonywania wyboru ustawy w oparciu, o które dochodzić można rodzaju roszczeń z tego powodu, że poprzednia ustawa jest dla niego korzystniejsza. Podstawą do rozstrzygnięcia są aktualnie obowiązujące przepisy, a tym przepisem jest ustawa z dnia 2 grudnia 2009r. o izbach lekarskich. Nawet jeśli przyjąć, że podstawę prawną żądania stanowi aktualnie obowiązująca ustawa z dnia 2 grudnia 2009r. o izbach lekarskich, to i tak żądanie powoda powinno ulec oddaleniu.

Zdaniem Sądu a quo art.106 w/w ustawy precyzuje, iż żądane przez powoda odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje jedynie w wypadku uniewinnienia lekarza, które nastąpiło w następstwie wznowienia postępowania lub kasacji.

Przepis ten bowiem w ust. 1 stanowi, iż lekarzowi, który w wyniku wznowienia postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy lub kasacji został uniewinniony, przysługuje odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, na skutek wykonania względem niego w całości lub w części kary, która została zmieniona albo uchylona w wyniku wznowienia postępowania lub kasacji. Z ustępu 2 wynika, że roszczenia przysługują w stosunku do okręgowej izby lekarskiej, której obwiniony był członkiem w momencie ukarania. Ustęp 3 stanowi, że w sprawach roszczeń orzeka sąd powszechny, a ustęp 4 mówi o tym, że roszczenia ulegają przedawnieniu z upływem roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w wyniku wznowienia postępowania.

W przedmiotowej sprawie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2013r. wydany w następstwie wniesienia przez powoda kasacji nie doprowadził do jego uniewinnienia. W wyniku wydania tego orzeczenia nastąpiło jedynie skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Naczelny Sąd Lekarski w dniu 31 stycznia 2014r. Powód w wyniku ponownego rozpoznania sprawy został w pkt. 1 uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wobec jednej

z pacjentek, w pkt. 2 zaś postępowanie w zakresie czynu popełnianego na szkodę A. C. zostało umorzone wobec ustania karalności przewinienia zawodowego. Nie doszło zatem do uniewinnienia powoda od popełnienia tegoż czynu. Już tylko z tego powodu żądanie powoda było bezzasadne.

Jednocześnie w tym orzeczeniu zaliczono powodowi okresy zawieszenia prawa wykonywania zawodu orzeczone w innych sprawach i uznano tą karę za wykonaną w całości z dniem 13 maja 2012r. Powód prawo wykonywania zawodu otrzymał ponownie w dniu 18.11.2013r. W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, iż jego zdaniem w okresie od 13.05.2012r. do 19.11.2013r. został bezzasadnie pozbawiony prawa wykonywania zawodu lekarza. Twierdzenia powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego, również były chybione.

Zawieszenie prawa wykonywania zawodu było wobec powoda orzeczone na mocy prawomocnego orzeczenia sądów lekarskich, a także niebędących przedmiotem procesu orzeczeń sądów powszechnych. Wynikająca z orzeczenia wydanego przez Naczelny Sąd Lekarski w dniu 14 grudnia 2012r. kara zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 5 lat została orzeczona prawomocnie wobec powoda do dnia 4 listopada 2016r. z zaliczeniem na jej poczet częściowego jej wykonania na skutek prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 24.05.2010r. Niezwłocznie po otrzymaniu przez pozwaną odpisu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09.09.2013r., który uchylił orzeczenie Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 14.12.2012r. wydane zostało przez Prezesa Okręgowej Rady Lekarskiej zarządzenie o wydaniu powodowi prawa wykonywania zawodu. Nie można więc uznać, jak twierdzi powód, iż w okresie czasu wskazanym w pozwie, tj. od 13.05.2012r. do 19.11.2013r. był bezzasadnie pozbawiony prawa wykonywania zawodu. Orzeczona kara zawieszenia prawa wykonywania zawodu była orzeczona prawomocnie i obowiązywała do czasu uchylecia orzeczenia do ponownego rozpoznania. Istniała więc podstawa prawna do stosowania zakazu przez określony w uchylonym orzeczeniu okres czasu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie nie wystąpiła podstawa do zastosowania obecnie obowiązującego art. 106 ustawy o izbach lekarskich z dnia 2.12.2009r. Brak jest zatem podstawy prawnej do zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania i zadośćuczynienia. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazał innej podstawy prawnej żądania. Zgłoszone zaś żądanie nie znajduje podstawy prawnej w obowiązujących przepisach.

Powództwo podlegało oddaleniu także z uwagi na art. 5 k.c.

Pozwana podniosła zarzut, iż zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia i odszkodowania biorąc pod uwagę charakter czynów przestępczych, których się dopuścił i jego podstawę wobec orzeczonego zakazu wykonywania zawodu, byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zasadny był zarzut pozwanej, iż powód żądając w niniejszym procesie „rekompensaty pieniężnej” naruszył przepis art. 5 k.c.. Powód dopuścił się czynu, który jest moralnie nagany i społecznie piętnowany. Dopuścił się go wobec pacjentek, które miały do niego zaufanie. Jego postawa w czasie tego postępowania i innych postępowań świadczy o tym, iż nie wyraził żadnej skruchy w związku ze swoim postępowaniem. W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego, zasądzenie na rzecz powoda jakiegokolwiek zadośćuczynienia i odszkodowania byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, poczuciem słuszności i sprawiedliwości społecznej. Nie może domagać się ochrony prawnej ten kto prawa

nie przestrzega.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 7) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od tego wyroku złożył powód osobiście oraz poprzez swojego pełnomocnika.

Apelacja wywiedziona przez pełnomocnika powoda zaskarżyła w/w orzeczenie w całości.

Skarżący zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 106 ustawy z dnia 2 grudnia 2009r. o izbach lekarskich (Dz. U. z 2009r. Nr 219, poz. 1708 ze zm.) poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy zastosowanie powinna mieć wcześniejsza ustawa o izbach lekarskich z dnia 17 maja 1989r. (Dz. U. Nr 30, poz. 158 z późn. zm.) obowiązująca w dacie czynu zarzucanego powodowi, co do którego zapadł wyrok umarzający postępowanie;

b) art. 44 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich z dnia 17 maja 1989r. (Dz. U. Nr 30, poz. 158 z późn. zm.) w zw. z art. 118 ust. 7 ustawy o izbach lekarskich z dnia 2 grudnia 2009r. (Dz. U. z 2009r. Nr 219, poz. 1708 ze zm.) poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy do postępowań wszczętych przed wejściem w życie nowej ustawy, tj. ustawy z dnia 2 grudnia 2009r., zastosowanie mają przepisy ustawy dotychczasowej, tj. ustawy z dnia 17 maja 1989r., która z uwagi na brzmienie art. 44 ust. 1 jako względniejsza dla obwinionego/powoda, powinna mieć zastosowanie;

c) art. 5 k.c. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy dochodzenie przez powoda odszkodowania i zadośćuczynienia nie pozostaje w sprzeczności z jakimikolwiek zasadami współżycia społecznego oraz nie stanowi nadużycia prawa ze strony powoda, a to z uwagi na okoliczności będące podstawą zgłoszonych roszczeń;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 98 k.p.c. w zw.

z § 6 pkt 7) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, polegające na zasądzeniu od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu w kwocie 7.217 zł w sytuacji, gdy strona pozwana nie była reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem bądź radcą prawnym, wobec czego nie przysługiwał jej zwrot kosztów z tytułu zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 3 k.p.c. pełnomocnik powoda wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu przed Sądem II instancji,

w tym kosztach zastępstwa procesowego. Ewentualnie pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy, poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania i zadośćuczynienia w dochodzonych kwotach oraz

o zmianę w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach zastępstwa procesowego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji.

Nadto w apelacji wniesionej osobiście przez powoda zaskarżono w/w wyrok w całości i wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku oraz odmiennie orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie na rzecz powoda

odszkodowania. Ewentualnie powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwany, pismem z dnia 18 sierpnia 2016r., wniósł o ich oddalenie oraz na rozprawie w dniu 5 października 2017r. o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja w zasadniczej części była niezasadna.

Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie na okoliczność zawartego w pozwie żądania poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela i czyni je również podstawą swojego rozstrzygnięcia, uznając za zbędne ich ponowne przytaczanie.

Wbrew zarzutom apelacji do poczynionych ustaleń faktycznych Sąd a quo zastosował prawidłową normę prawa materialnego. Chybiony jest zarzut powoda o braku podstaw do zastosowania przepisu art. 106 ustawy z dnia 2 grudnia 2009r. o izbach lekarskich.

Z okoliczności faktycznych wskazanych w pozwie wynika,

że powód źródła szkody upatruje w wydaniu w dniu 20 marca 2012r. orzeczenia przez Okręgowy Sąd Lekarski w G., utrzymanego

w mocy orzeczeniem Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 14 grudnia 2012r. Zdarzenie wywołujące szkodę w postaci pozbawienia powoda prawa wykonywania zawodu na okres 5 lat, tj., zamiast na okres lat 3 oraz nieuwzględnienia terminu przedawnienia przewinienia zawodowego lekarzy, które skutkowało ostatecznie umorzeniem postępowania co do czynu z kwietnia 2012r., nastąpiło pod rządami ustawy z dnia 2 grudnia 2009r. o izbach lekarskich, słusznie zatem uznał Sąd a quo, że w okolicznościach sprawy przepis art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989r. o izbach lekarskich nie miał zastosowania. Wskazać należy, że ocena konsekwencji zdarzenia prawnego dokonywana jest

na podstawie normy prawnej obowiązującej w chwili zajścia tego zdarzenia. W dacie zaistnienia prawnie doniosłego zdarzenia, które wywołało u powoda szkodę przepis art. 44 ustawy z dnia 17 maja 1989r. o izbach lekarskich już nie obowiązywał. Z przepisu art. 3 k.c. wynika, że ustawa nie ma mocy wstecznej. Nie jest tym bardziej możliwe, aby dawna ustawa znajdowała zastosowanie do zdarzeń zaistniałych po dacie jej obowiązywania.

Słusznie przy tym wskazał Sąd a quo w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że prawu cywilnemu nie jest znana zasada stosowania ustawy względniejszej. Zasada ta wynikająca z przepisu art. 4 k.k. wyraża się w wywodzonych z niego zasadach tj. **lex severior retro non agit** (prawo surowsze nie działa wstecz) oraz **lex mitior retro agit** (prawo względniejsze działa wstecz). Z art. 118 ust. 7 ustawy z dnia

2 grudnia 2009r. wynika, że przepisy ustawy stosuje się do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy prawomocnym orzeczeniem w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy, o ile przepisy dotychczasowe nie są dla obwinionego względniejsze. Użyte w tym przepisie terminy „obwiniony” oraz „przepisy względniejsze” jednoznacznie wskazują

na to, że norma art. 118 ust. 7 ustawy znajduje zastosowanie

do odpowiedzialności zawodowej lekarzy za naruszenie zasad etyki lekarskiej oraz przepisów związanych z wykonywaniem zawodu lekarza, zwanych w ustawie „przewinieniem zawodowym”, a nie roszczeń cywilnoprawnych uregulowanych w przepisie art. 106. Tymczasem niniejsza sprawa dotyczy roszczeń o charakterze cywilnoprawnym, a nie dotyczących odpowiedzialności zawodowej powoda za przewinienie zawodowe.

W konsekwencji skoro z przepisu art. 106 ustawy z dnia 2 grudnia 2009r. ustawy o izbach lekarskich wynika, że lekarzowi przysługuje odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na skutek wykonania względem niego w całości lub w części kary, która została zmieniona albo uchylona w wyniku wznowienia postępowania lub kasacji jedynie w sytuacji, gdy w wyniku wznowienia postępowania w przedmiocie

odpowiedzialności zawodowej lekarzy lub kasacji został on uniewinniony, to skoro skarżący nie został uniewinniony, a jedynie postępowanie co do jednego z czynów zostało umorzone, ani odszkodowanie ani zadośćuczynienie powodowi się nie należy.

W tych okolicznościach, skoro żądanie powoda okazało się chybione co do zasady, bezprzedmiotowe było rozważanie zasadności zastosowania przez Sąd Okręgowy przepisu art. 5 k.c. Powodowi nie przysługiwało bowiem prawo podmiotowe, stanowiące podstawę żądania zapłaty.

Zasadny okazał się zarzut naruszenia przepisu art. 98 k.p.c. Sąd Okręgowy błędnie zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego. Ustanowiony w sprawie pełnomocnik pozwanego nie jest ani adwokatem ani radcą prawnym, zatem w tych okolicznościach przepis art. 98 § 3 k.p.c. nie miał zastosowania. Z tych względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie drugim poprzez jego uchylenie. W pozostałym zakresie apelacja jako niezasadna na mocy art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na mocy art. 98 §§ 1 i 2 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powód przegrał bowiem postępowanie apelacyjne w zasadniczej części, skoro uwzględnieniu podlegało jedynie żądanie uboczne dotyczące kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji. Na koszty te złożyły się wydatki związane z przejazdem pełnomocnika pozwanego do Sądu oraz jego powrotu.